

Pani učiteľkám v MŠ na Gessayovej z lásky

Raz som sa pýtala mojej kamarátky Zuzky, ktorá túžila mať počtom vlastných detí „malú škôlku“ ako prepanajúca zvláda štyri deti, s úsmevom mi vtedy odpovedala: „To len vy jednorodičky si myslíte, že sa to nedá...“ A to si zase nemyslím, bola by som čudná mama, keby tomu tak bolo, vravím jej, skôr ma zaujímal AKO?! Ako ten každodenný chod rodiny funguje a niekedy možno aj nefunguje. ☺

„Starosti má každý. Ak sa človek nevie zorganizovať, môže mať iba jedno dieťa a napriek tomu nemá čas na nič. Všetko je otázka hraníc, disciplíny a organizácie “ :hovorí mi Zuzka.

V škôlke, kam chodí syn Matúš som sa v plnej triede detí už nepýtala, iba som to v tichosti sledovala a obdivovala. Obdivovala som pani učiteľky, pre mňa nadpozemské bytosti ako dokážu počúvať každým uchom zvlášť ,ako dokážu vidieť každým okom zvlášť (a mať ešte ďalšie dve na chrbte), ako každá ruka smeruje inam, aké sú popritom láskavé a zároveň rúzne a prísne, ako to s tými našimi deťmi vedia a ako to my niekedy s nimi nevieme. Ako zázračne dokážu, aby dieťa zjedlo aj mrkvu v polievke a brokolicu ako prílohu, aby kreslilo aj keď to nemusí, aby sa pokúsilo naučiť plávať a korčuľovať, aj keď si neverí.

Bola som dojatá, keď som vošla do škôlky v čase Vianočných alebo Veľkonočných sviatkov, deti boli oblečené v krojoch a mali nacvičené ľudové zvyky podľa ročných období. Bola som dojatá ako sa pani učiteľky snažia pestovať a udržiavať v nich, to o čom len počuli, čítali im a väčšinou na sídlisku v Petržalke zažiť ani nemohli ako dokážu dostať do symbiózy ten ich dráčikový svet Anny, Elzy, Transformerov ,s tým ľudovým, tradičným. Ako neprestávajú vytrvalo hľadať dobré, krásne, výnimočné a nádherné veci v našich deťoch.

Priznám sa triedu deti by som nezvládla, neviem totiž AKO. Želám si, aby čo najviac deti zažilo „takúto“ škôlku a za nás rodičov by som sa chcela poďakovať celému personálu v MŠ na Gessayovej ulici ,pani riaditeľke Dáške Jakubčinovej, všetkým pani učiteľkám Ľubke, Danke, Jarke, Martinke, Olinke, Evičke, Ivonke, pani upratovačkám Žofke, Betke, Zlatke a pani kuchárkam, za ich obetavú prácu, za to nadšenie, za to, že tie naše deti sprevádzajú až k prahu školy, za to, že ich učia, vychovávajú a ľúbia napriek všetkému ako vlastné. Za to, že im češú vlásky, hľadajú po nich a v neposlednom rade aj za tu neoceniteľnú pridanú hodnotu práve tejto škôlky, že deti vedia, čo je kroj, krpce, ľudové zvyky ,že sa snažia, aj za nás, aj s nami, aby tie naše deti mali srdiečko a hodnoty na tom správnom mieste, jednoducho za to čo vidíme, ale aj za to, čo my vidieť nedokážeme.

Za zmysel, pre ktorý túto prácu robíte z celého srdca **ĎAKUJEME!**

Viera Pavle